

Аничка (звъни)

Добре. (На Рашка) Нека доде Борисъ.

Борисъ (влиза, облѣченъ въ много елегантенъ пжт-нишки костюмъ)

Аничке, здравѣй! Не можахъ да замина безъ да ти се обадя. Отивамъ въ Германия. Какво ме гледашъ? Да, сега го правихъ тоя костюмъ, за пжтъ. Е, нѣма що, Аничке, добре съмъ сега, върви ми търговията. Азъ сега имамиъ друга кантора, много по-хубава. И складъ имамъ. Сега пакъ отивамъ въ Германия. Съ аеропланъ.

Аничка

Нима?

Борисъ

Да, съ Луфтъ-Ханза, ето билета. (Търси билета, но не го изважда) Отивамъ да продавамъ сушени сливи и, ако успѣя... Това лѣто азъ спечелихъ пакъ отъ сливи, но отъ прѣсни. Спечелихъ, макаръ че раздадохъ на населението бесплатно 800 стълби, за да бератъ сливитѣ съ ржце — за да се запази синкавия мѣхъ, той прави сливата прѣсна, хубава, това се цени въ странство. Главното е друго: ще продавамъ и едно голѣмо количество тютюнъ. И ако успѣя, ако успѣя, Аничке, азъ ставамъ много богатъ човѣкъ. Да... Най-напредъ на тебе, Аничке, ще ти купя единъ много хубавъ подаръкъ.